

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/107/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114211677
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114211677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne W. T., nar. XX.X.XXXX, bytom H., H. XX, zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 20, Bratislava, IČO: 35792752, o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 4.2.2015 č.k. 11C 169/2014-29 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v sume 87,52 Eur a žalovaný je p o v i n n ý ju uhradiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku do rúk alebo na účet JUDr. Igora Šafranka.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka číslo XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi účastníkmi dňa 3.5.2013 je neplatná. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 401,65 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 23.4.2014 domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 3.5.2013. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela úverovú zmluvu, ktorá obsahovala neprijateľné podmienky (rozhodcovskú doložku, sankčné poplatky, revolving, dohodu o zrážkach zo mzdy a pod.). Tvrdila, že súčasťou formulárovej zmluvy je aj napadnutá dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej žalovaný požiadal jej zamestnávateľa o výkon zrážok zo mzdy bez ohľadu na existenciu sporu a bez odsúhlasenia súdom. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy žalobkyňa považuje za rozporný s právom Európskej únie a medzinárodnou zmluvou o fungovaní EÚ a preto ju považovala za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Z toho dôvodu navrhla predložiť vec Ústavnému súdu SR, prípadne Súdnemu dvoru EÚ. Poukázala na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje postihnúť majetok spotrebiteľa vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore so zákonom a tým sa tento inštitút dostáva do kontroverzie s právom EÚ a článkom 7 Ústavy SR (rozpor s medzinárodnou zmluvou). Pokiaľ ide o právo EÚ poukázala na článok 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Žalobkyňa následne citovala časti viacerých rozhodnutí Súdného dvora EÚ, v ktorých sa poukazuje na nerovnováhu v rámci kontraktácie na úkor spotrebiteľa a zdôvodňuje sa ex offo ochrana spotrebiteľa.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril a napriek riadnemu a včas doručenému predvolaniu sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil, súd preto s použitím § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) konal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého účastníci uzavreli dňa 3.5.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Zmluvu najprv podpísala žalobkyňa 30.4.2013 s vyplnením údajov v kolónke 5: údaje o požadovanom revolvingovom úvere - v ktorej sa uvádza výška požadovaného úveru 510 Eur, splatnosť 42 splátok po 27,33 Eur mesačne, ročná úroková sadzba 70,03% a RPMN 70,03%. Žalovaný podpísal zmluvu 3.5.2013 a v kolónke 6 - údaje o schválenom revolvingovom úvere - vypísal údaje o schválenom úvere, ktoré sú totožné ako v kolónke 5 okrem RPMN, kde sa uvádza 67,44%.

Súdu je z jeho činnosti známe, že žiadna písomná akceptácia návrhu žalovaného zo strany žalobkyne v dôsledku iného údaju o RPMN neexistuje.

S totožnými dátumami bola uzavretá aj samostatná písomná dohoda o zrážkach zo mzdy, v ktorej sú uvedení obaja účastníci, mesačné zrážky vo výške 27,33 Eur. V bode I. je konkretizovaná pohľadávka žalovaného a to na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 510 Eur. V ďalšej vete sa uvádza, že pohľadávka je tvorená úverom vrátane príslušenstva, prípadne zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vzniknú v súvislosti so zmluvou alebo jej dodatkom.

Žalobkyňa na pojednávaní prehlásila, že jej vôľou nebolo uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy, ale k podpísaniu tejto dohody bola prinútená tým spôsobom, že obchodný zástupca sa vyjadril tak, že úver jej bude poskytnutý len po podpísaní predmetnej dohody.

Listom zo dňa 26.7.2013 žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne - M. v H. o výkon zrážok zo mzdy na základe predloženej dohody s tým, že jeho pohľadávka ku dňu 26.7.2013 činí 1.120,67 Eur.

Uznesením č.k. 11C 169/2014-14 zo dňa 30.4.2014 súd vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovaného použiť predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy do právoplatného skončenia veci samej a tento zákaz bol vyslovený aj zamestnávateľovi žalobkyne. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27.5.2014.

Žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Ide o žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., zo žaloby totiž nevyplýva, že by sa domáhala neplatnosti z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pri žalobe podľa § 80 písm. c/ O.s.p. je potrebné predovšetkým skúmať, či žalobkyňa má naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe, čo žalobkyňa opomenula uviesť v žalobe. Napriek tomu, vychádzajúc z obsahu žaloby, súd mal za preukázaný naliehavý právny záujem žalobkyne na tejto určovacej žalobe. V príslušnej úverovej zmluve totiž chýbajú jej obligatórne náležitosti, pre ktoré sa úver požaduje za bezúročný a bez poplatkov a napriek spornosti výšky pohľadávky žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o realizáciu predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa má teda naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti, keďže žalovaný nebude môcť bez posúdenia jeho pohľadávky (jej výšky) súdom vymáhať plnenie od žalobkyne, na ktoré nemá nárok a nebude tak môcť siahať na jej majetok.

Žalobkyňa sa domáhala neplatnosti dohody podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom, konkrétne právom EÚ, s čím sa však súd nestotožnil. Žalobkyňa totiž nepreukázala, že by napadnutá dohoda bola v priamom v rozpore s nejakou konkrétnou právnou normou. Odkaz na čl. 6 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS, ktorý len ukladá členským štátom EÚ zabezpečiť, aby neprimerané podmienky neboli záväzné pre spotrebiteľov a teda jeho účelom je podnetovať členské štáty k prijatiu legislatívy pre ochranu spotrebiteľov, rozhodne nemôže viesť k záveru o rozpore napadnutej dohody so zákonom. Pre súd bola nepochopiteľná v tomto prípade citácia viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ týkajúcich sa skúmania neprijateľných zmluvných podmienok ex officio. Nepochybne spomínaná argumentácia bola snahou žalobkyne domôcť sa zmeny legislatívy týkajúcej sa dohody o zrážkach zo mzdy ohľadom spotrebiteľov a preto požadovala, aby súd dal v tomto smere návrh na Ústavný súd SR, prípadne prejudiciálnu otázku na Súdny dvor EÚ. V tomto konkrétnom prípade však súd dospel k záveru o absolútnej neplatnosti

napadnutej dohody z iných dôvodov, a keďže v prípade absolútnej neplatnosti právneho úkonu nie je potrebná zmena žaloby, nakoľko súd je povinný ex officio túto otázku skúmať, podnetu žalobkyne nevyhovelo a spornú dohodu posúdil predovšetkým podľa § 37 ods. 1 OZ, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že nemala záujem uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy, túto dohodu jej nanútil obchodný zástupca žalovaného, ktorý poskytnutie úveru podmieňoval jej uzavretím. Súd nemal dôvod neveriť tomuto tvrdeniu žalobkyne, výpoveď účastníka konania je totiž taktiež dôkazným prostriedkom a v tomto prípade nebola spochybná.

Žalobkyňa teda nemala skutočnú vôľu uzavrieť dohodu o zrážkach zo mzdy, absentuje u nej zhoda jej vôle s prejavom pri tomto právnom úkone a preto pre nedostatok vážnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ je napadnutá dohoda absolútne neplatným právny úkonom.

Podľa názoru súdu však chýba aj ďalšia náležitosť právneho úkonu a to jeho určitosť. Atribút určitosti musí byť naplnený vo vzťahu ku konkrétnemu právnomu úkonu a jeho obligatórnym náležitostiam. Dohoda o zrážkach zo mzdy podľa § 551 OZ musí obsahovať označenie jej účastníkov, identifikáciu pohľadávky, výšku zrážok zo mzdy, ale aj platiteľa mzdy. Vyplýva to z toho, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy sa veriteľ dostáva do majetkovoprávneho styku s ďalším subjektom, ktorý nie je priamym účastníkom dohody o zrážkach zo mzdy t.j. s platiteľom mzdy. Preto v dohode musí byť platiteľ mzdy náležite identifikovaný. Presné označenie platiteľa mzdy je potrebné aj z toho dôvodu, že platiteľ mzdy musí mať spoľahlivý doklad o tom, že zrážky vykonáva oprávnene. V danom prípade nepochybne označenie platiteľa mzdy v napadnutej dohode chýba. Nie určito je však vymedzená aj pohľadávka žalovaného v uvedenej dohode. Podľa názoru súdu navyše dohodou o zrážkach zo mzdy môže byť zabezpečená iba peňažná pohľadávka, ktorá je splatná alebo pohľadávka na opakujúce sa plnenie splatné v budúcnosti (napr. výživné). V prípade predmetnej dohody v čase jej uzavretia však ešte neexistovala splatná pohľadávka žalovaného, ale navyše tá v tejto dohode nie je vymedzená určito. Určitá je len suma poskytnutého úveru (510 Eur) avšak predmetom dohody je aj nekonkretizované príslušenstvo pohľadávky a dokonca aj náklady, ktoré by vznikli žalovanému pri vymáhaní pohľadávky a ďalšie prípadné pohľadávky a zmluvné pokuty. Takto vymedzený predmet dohody o zrážkach zo mzdy rozhodne nenapĺňa atribút určitosti a preto aj z toho dôvodu spôsobuje neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Dôkazom tohto záveru je napokon skutočnosť, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o výkon zrážok zo mzdy pre pohľadávku vo výške 1.120,67 Eur.

V súvislosti s výškou uplatnenej pohľadávky súd zdôrazňuje, že dohoda o zrážkach zo mzdy je predovšetkým zabezpečovacím inštitútom a teda má akcesorický charakter k základnej - úverovej zmluve. Pokiaľ je teda úverová zmluva alebo jej časť neplatná, neplatná je aj dohoda o zrážkach zo mzdy. Z úverovej zmluvy pritom vyplýva, že účastníci si dohodli úrok 70,03 % p.a. Priemerná úroková sadzba pri obdobných úrokoch so splatnosťou od 1 do 5 rokov poskytovaných bankami pritom v máji 2013 činila len 15,96% p.a., čo súd zistil z internetovej stránky NBS.

Dohodnuté úroky teda takmer päťnásobne presahujú túto priemernú úrokovú sadzbu. Súdy už vo viacerých rozhodnutiach sa zaoberali platnosťou dohody o úrokoch v úverovej zmluve práve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Neplatnosť dohody o úrokoch však nespôsobuje neplatnosť celej úverovej zmluvy s poukazom na § 41 OZ ako to už bolo judikované, keďže ide o neoddeliteľnú časť úverovej zmluvy.

Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/11 zo dňa 24.6.2012 uviedol: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi nepriemerané až úžernícke úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách.

Navyše možno skonštatovať, že v úverovej zmluve chýbajú obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade od 1.1.2013 do 9.6.2013).

Zákonodarca totiž nepochybne pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy (rozsudok Krajského súdu Žilina 5Co 286/2014 zo dňa 27.5.2014).

Ďalšia chýbajúca náležitosť sa týka písm. c/ podľa ktorého musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje ak je uvedená len suma predstavujúca ich súčet (rozsudok Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6.8.2013).

V danom prípade však absentuje aj platná dohoda písomnou formou o výške RPMN, keďže tá bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej (70,03%) a iná v akceptácii žalobcu (47,29%). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na § 44 ods. 2 OZ, podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Tak aj v danom prípade v dôsledku tejto zmeny RPMN bolo potrebné vyjadrenie žalovaného v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalobkyňa musela písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo (rozsudok Krajského súdu v Žiline v rozsudku 6Co 211/2014 zo dňa 29.5.2014).

Tieto chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobujú dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa neho poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

Možno teda uzavrieť, že úver poskytnutý žalobkyňi sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá sa nevzťahuje len na istinu úveru je preto v rozpore so zákonom (§ 39 OZ), keďže zabezpečuje aj neexistujúcu pohľadávku a preto aj z toho dôvodu je neplatná.

Úspešnej žalobkyňi súd priznal náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia vo výške 401,65 Eur. Vykonané boli 4 úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a účasť na pojednávaní dňa 24.10.2014. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. činí 61,87 Eur a za podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia činí 30,94 Eur s poukazom na § 13a ods. 2 citovanej vyhlášky. K uvedeným úkonom bol pripočítaný aj režijný paušál po 8,04 Eur s poukazom na § 16 ods. 3 vyhlášky. Žalobkyňi bola priznaná aj náhrada hotových výdavkov jej právneho zástupcu a to cestovné vlastným motorovým vozidlom na pojednávanie zo J. a späť - 120 km po 0,27 Eur/km = 32,40 Eur a napokon aj náhrada za premeškaný čas podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za 4 polhodiny v súvislosti s účasťou na pojednávaní po 13,40 Eur = 53,60 Eur. Priznaná náhrada trov konania tak predstavuje odmenu advokáta vo výške 248,71 Eur, hotové výdavky 86 Eur a napokon 20% DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 66,94 Eur. Pri stanovení náhrady za použitie motorového vozidla súd vychádzal zo základnej sadzby za 1 km jazdy podľa § 1 písm. b/ opatrenia č. 632/2008 Z.z. vo výške 0,183 Eur/km. Náhrada za spotrebované pohonné hmoty predstavuje 0,08 Eur/km ($6,5 + 4,1 + 5 = 15,6/3 = 5,2$ litera/100km) 0,052 liter/km a pri cene nafty 1,499 Eur/liter = 0,08 Eur/km. Spolu základná náhrada za 1 km jazdy + náhrada za spotrebované pohonné hmoty predstavuje po zaokrúhlení 0,27 Eur/km (0,183 + 0,08).

Žalovaný v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, alternatívne rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že súd pri svojich záveroch sa žiadnym spôsobom nevyporiadal so zákonnými ustanoveniami, ktoré určujú ako sa má vykladať písomný právny úkon, teda najmä s ustanovením § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Záveru súdu o vóli žalobkyne pri uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy sú podľa názoru žalovaného nielen v rozpore s jej výslovným prejavom (za ktorý je bez pochyb potrebné považovať práve uzavretie samotnej dohody). Z obsahu súdneho spisu a najmä tvrdení žalobkyne nevyplýva, že by o obsahu

uzatvárajúcej dohody nevedela, mala k nej výhrady a podobne. Ak by žalobkyňa nechcela uzavrieť predloženú zmluvu, mohla si finančné prostriedky obstaráť inak - v banke, v inom nebankovom subjekte a podobne.

Žalovaný považuje za nesporné, že žalobkyňa mala záujem získať finančné prostriedky a za týmto účelom uzavrela zmluvu o revolvingovom úvere s obsahom, ktorý zodpovedá jej predloženému vyhotoveniu. Tento záujem vyjadrila tým, že akceptovala predložený obsah zmluvy o revolvingovom úvere, teda ten, ktorý zahŕňal aj dohodu o zrážkach zo mzdy.

Súd dospel k nesprávnym záverom o tom, že uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nebolo zo strany žalobkyne jej vôľou. To, že pri uzavretí zmluvy musela akceptovať predložený obsah zmluvy zahrňujúcej aj dohodu o zrážkach zo mzdy nie je okolnosť, na základe ktorej by bolo možné závery súdu považovať za správne. Ide len o skutočnosť vyjadrujúcu, že žalobkyňa si mala zvážiť a zvážila, či do vzťahu so žalovaným vstúpi za podmienok, ktoré jej boli prezentované.

V ďalšej časti podaného odvolania žalovaný vyjadruje nesúhlas so závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy pre neuvedenie platiteľa mzdy, neexistenciu splatnej pohľadávky, či neurčitého vymedzenia príslušenstva. Napokon odvolateľ poukazuje na to, že súd rozhodol v rozpore so zákonom, aj pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia žalobkyne. Súd nesprávne priznal náhradu trov právneho zastúpenia s plnou výškou tarifnej odmeny aj za návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Čo sa týka hotových výdavkov - cesta J. a späť je 2 x 54 km (t.j. 108 km) a nie 120 km ako to uviedol súd. Priemerná cena nafty v decembri 2014 bola 1,22 Eur.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že žalovaný sám uvádza, že podpísanie dohody o zrážkach zo mzdy bolo neoddeliteľnou podmienkou získania finančných prostriedkov.

Uzavretie tejto dohody sa nedalo odmietnuť bez toho, aby jej bol úver napriek tomu poskytnutý. Žalovaný sa mýli, ak uvádza, že súd jej priznal náhradu trov konania za úkon právnej služby - návrh na vydanie predbežného opatrenia v plnej výške. K vyčísleným trovám konania bolo priložené potvrdenie o nákupe nafty vo forme pokladničného bloku. Pri ceste zo J.a nastala nutnosť obchádzania obce R. R. pre dezolátny stav vozovky cez mesto J., čo túto trasu predžuje na 66 km.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

K odvolacím námietkam žalovaného sa žiada uviesť nasledovné.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní výpoveďou žalobkyne zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobkyňa nemala záujem uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Túto dohodu jej nanútil obchodný zástupca žalovaného, ktorý poskytnutie úveru podmieňoval jej uzavretím. Po takto zistenom skutkovom stave bol súdom prvého stupňa vyslovený záver, že ak žalobkyňa nemala skutkovú vôľu uzavrieť dohodu o zrážkach zo mzdy absentuje u nej zhoda jej vôle s prejavom. Pre nedostatok vážnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je preto napadnutá dohoda absolútne neplatným právnym úkonom.

Samotný žalovaný v podanom odvolaní výslovne uviedol, že žalobkyňa pri uzavretí zmluvy musela akceptovať predložený obsah zmluvy zahrňujúcej aj dohodu o zrážkach zo mzdy.

Ak teda nemala možnosť dohodu o zrážkach zo mzdy odmietnuť a musela akceptovať predložený obsah zmluvy zahrňujúcej aj dohodu o zrážkach zo mzdy, sú závery súdu prvého stupňa o absencii zhody vôle žalobkyne s jej prejavom, podľa názoru odvolacieho súdu správne.

Za tohto stavu sa nebolo potrebné zaoberať námietky odvolateľa vo vzťahu k ďalším dôvodom neplatnosti tejto dohody.

Správny je aj výrok súdu prvého stupňa o trovách konania.

Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a z tohto titulu úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 87,52 Eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (spísanie vyjadrenia k odvolaniu) je 64,54 Eur (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.). Po pripočítaní režijného paušálu za úkon vykonaný v roku 2015 vo výške 8,39 Eur a 20 % DPH v sume 14,59 Eur, celkové trovy vynaložené žalobkyňou v odvolacom konaní dosiahli sumu 87,52 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.